

O RADNOPRAVNOM STATUSU FUDBALERA

Sažetak

Radnopravni status fudbalera predmet je polemike u mnogim nacionalnim zakonodavstvima širom sveta. Problem uređivanja njihovog statusa leži u činjenici da mnoga zakonodavstva ne poznaju poseban zakon koji bi uređivao generalno prava i obaveze sportista pa samim tim i status fudbalera, te se u tim okolnostima pribegava primeni postojećih zakona kojima se uređuje rad/radni odnosi ili se previše slobode ostavlja stavovima sudova. Autor u radu prikazuje načelne stavove FIFA u pogledu statusa fudbalera, pojedina rešenja za koja su se zakonodavci stranih prava odlučili (Belgija, Velika Britanija, Nemačka, Češka), kao i rešenje iz domaćeg zakonodavstva.

Ključne reči: radnopravni status fudbalera, fudbal, sportsko pravo, FIFA.

1. FUDBAL - DRUŠTVENA PROFESIJA

U savremenom društvu 21. veka sport gotovo sigurno ne predstavlja samo zabavu kao što je to nekada bio slučaj. Razvoj društva, rasprostranjenost sve većeg broja sportova, ulaganje novca u sportske događaje omogućili su da „oblast“ sporta sve više bude privlačna kao teren na kojem se osim uživanja može obezbediti i egzistencijalna sigurnost. Navedeno vredi, posebno, ukoliko se uzme u obzir činjenica da veliki broj sportista – profesionalnih, od svojih zarada tokom karijere zaradi i više nego što „običan radnik“ može da zamisli tokom svojih godina rada. Zato, ne iznenađuje da se sport pretvorio u „profesiju“ koja kao i svaka druga želi da se izbori za svoj ugled i status. Odnosi unutar sporta se menjaju kao i sama društva, sportisti se sve češće priključuju svetlu sporta radi novca i sve manje zbog zabave, igre i ljubavi prema sportu dok ih društvo i dalje idealizuje gradeći od njih društvene autoritete i simbole nacije.

Sve više se vrednuje kvalitet izvedenog posla što se u ovom slučaju ogleda kroz učinak (uspeh) sportista. Oni sportisti koji se pokazu kao bolji i kvalitetniji postaju privilegovani i dobijaju mogućnost da uđu u uski krug pojedinaca (sportista) koji zbog onoga što rade mogu zaraditi mnogo novca u kratkom roku ali i steći ugled u društvu koji će im omogućiti bolji i lagodniji društveni život. Pojedinaac koji postigne vrhunski rezultat u sportu postaje uzor u društvu u kojem

* Istraživač pripravnik, Institut za uporedno pravno, Beograd. Email: j.misailovic@iup.rs.

se nalazi, njegovo mišljenje dodatno dobija na značaju a njegovi postupci predstavljaju putokaz za živote mnogih a naročito za mlade.

Mišljenja društva prema savremenom sportu danas se razlikuju. Pojedini sport još uvek vide samo kao jedan od vidova rekreacije, zabave i zdravog života, a ne kao profesiju koja se sve više razvija i birokratizuje, što je vremenom postala sve izvesnija budućnost. Međutim, u moru velikog broja sportova, jedan se posebno izdvaja - po broju fanova, uloženom novcu u uspeh, reklamiranju ali pre svega po broju njegovih poklonika koji su uzor mladima. Reč je o fudbalu uz koji se vremenom neizostavno dodaje i sintagma „najvažnija sporedna stvar na svetu“.

Fudbaleri su danas vrlo često najbogatiji sportisti na planeti čija vrednost ugovora koji zaključuju može da dosegne i nekoliko stotina miliona dolara. Pitanje koje autor rada postavlja u fokus analize tiče se pravnog položaja koji profesionalni sportisti danas imaju a koji se zasniva na sadržini ugovora koji profesionalni fudbaleri zaključuju.

2. NAČELNA FIFA PRAVILA O STATUSU FUDBALERA

U skladu sa *FIFA* (Međunarodna federacija fudbalskih asocijacija) pravilima fudbaleri su generalno klasifikovani kao amateri ili profesionalci. Profesionalni fudbaler jeste lice koje ima pismeni ugovor sa klubom i koji je plaćen više za svoje performanse u klubu (igranje) nego što iznose troškovi koje snosi. Sa druge strane, amater ne mora nužno imati pisani ugovor, ali mu se nadoknađuju troškovi koje snosi kako bi igrao fudbal - putačke, putovanja, oprema itd.

Usmeni sporazumi, iako eventualno prihvatljivi i u skladu sa nacionalnim zakonima o radu, nisu u skladu sa *FIFA* zahtevima prema kojima svi profesionalni fudbaleri moraju imati pismene ugovore.¹ Minimum na koji se profesionalni ugovori fudbalera zaključuju iznosi 6 meseci - od dana stupanja na snagu do kraja sezone, koja u osnovi iznosi do 6 meseci, dok je maksimalno trajanje ugovora pet godina.² Ugovori mogu biti zaključeni na period duži od pet godina ukoliko je to dozvoljeno nacionalnim zakonodavstvom čije se norme primenjuju na ugovor. Igračima je zabranjeno da zaključuju više od jednog ugovora sa više klubova u isto vreme. Jedini izuzetak predviđa se u slučaju kada je igraču dozvoljeno da ide na „zajam“ u drugi klub. U svim drugim slučajevima osim ovog, fudbaler će biti sankcionisan od strane *FIFA*-e. Drugi klub za koji bi fudbaler eventualno potpisao novi ugovor dok je na snazi ugovor sa prethodnim klubom, takođe može biti sankcionisan.³

¹ Veće za rešavanje sporova *FIFA*-e smatralo je da igrač koji ima usmeni ugovor ima pravo da se registruje i potpiše za novi klub jer nije bio vezan za svoj bivši klub pismenim ugovorom. Vid. Commentary Regulations for the Status and Transfer of Players, 11, <https://digitalhub.fifa.com/m/87f9fd9335c2d31/original/eeorr2eogoi-dxzlbw8r8-pdf.pdf>, 2.11.2021.

² M. Colucci, F. Majani, "The FIFA Regulations on the Labour Status and Transfer of Players", *Indonesian Journal of International Law*, 4/2008, 686.

³ Art. 6., of the FIFA commentary on FIFA regulations on the Status and Transfer of Players, dostupno na: https://docplayer.net/14971767-Commentary-on-the-regulations-for-the-status-and-transfer-of-players.html#show_full_text, 3.11.2021.

Svaki igrač koji želi da promeni svoj status profesionalnog fudbalera i pređe u status amatera mora da sačeka najmanje 30 dana nakon okončanja poslednje utakmice koju je igrao kao profesionalac, pre nego što stekne pravo da igra kao amater. S druge strane, ne postoji rok koji se primenjuje na igrače koji žele da promene svoj status iz amatera u profesionalnog fudbalera.⁴ U svetlu definicije igrača amatera, kad god igrač menja svoj status iz profesionalnog igrača u amatera, klub za koji je prethodno igrao nema pravo na naknadu, ni od igrača niti od novog kluba. Ako igrač ponovo stekne profesionalni status u roku od 30 meseci od dana kada je prešao iz statusa profesionalnog fudbalera u status amatera, novi klub će platiti naknadu prethodnom klubu.⁵

Da bi imao pravo da igra za klub, bilo kao amater ili profesionalni igrač, fudbaler mora biti registrovan kod nacionalnog udruženja. Pored toga, igrač može istovremeno biti registrovan samo za jedan klub, odnosno za najviše tri kluba tokom sezone. Pri tome, igraču može biti dozvoljeno da igra zvanične utakmice za samo dva od tri kluba. Jedini izuzetak gde se igraču može dozvoliti da igra za sva tri kluba za koje je registrovan tokom sezone jeste ukoliko je prebačen iz kluba čija sezona počinje u drugom terminu godine, u klub čija sezona takođe traje u drugom periodu u celini.⁶ Ovo se može desiti na primer, kada igrač potpiše za klub A Evrope, a zatim je pozajmljen klubu B u Evropi, a kasnije tokom januarskog prelaznog roka, bude prodat klubu C u Brazilu – igrač će moći da igra za klub C jer brazilska sezona se, za razliku od evropske lige, ne odvija od jula do juna.

Dodatno, propisi *FIFA* dozvoljavaju pozajmljivanje igrača iz jednog kluba u drugi. Jedini uslov jeste da postoji pisani sporazum između oba kluba. Minimalni period na koji se dozvoljava „pozajmica“ je 6 meseci, a klub u koji igrač dolazi na pozajmicu je odgovoran za isplatu plata igrača i druge naknade za ceo period na koji je pozajmica ugovorena. Pozajmice igrača se odnose samo na profesionalne igrače i sa administrativne tačke gledišta se smatraju transferima.⁷

3. STATUS PROFESIONALNIH FUDBALERA NA PRIMERU BELGIJE, NEMAČKE, VELIKE BRITANIJE I ČEŠKE

Svaka država u Evropskoj uniji ima drugačiji pristup radnom statusu profesionalnog fudbalera. Uprkos zajedničkom osećaju da su igrači jednaki na

⁴ M. Colucci, F. Majani, 687.

⁵ Commentary Regulations for the Status and Transfer of Players, 14, <https://digitalhub.fifa.com/m/87f9fd-9335c2d31/original/eorr2eogoidxzlwhr8-pdf.pdf>, 2.11.2021.

⁶ Art. 5.3., of the FIFA commentary on FIFA regulations on the Status and Transfer of Players, dostupno na: https://docplayer.net/14971767-Commentary-on-the-regulations-for-the-status-and-transfer-of-players.html#show_full_text, 3.11.2021.

⁷ M. Colucci, F. Majani, 688.

jedinstvenom globalnom tržištu rada, njihove ugovorne obaveze i prava mogu se drastično razlikovati u zavisnosti od lokacije njihovih poslodavaca (klubova). Da bismo ilustrovali ovaj pluralizam, izložimo nekoliko različitih rešenja kojima su nacionalna zakonodavstva pribegla kako bi uredila (radno)pravni status profesionalnih fudbalera. Načelno, zakonodavstva grubo možemo podeliti u dve grupe: ona gde se fudbaleri smatraju isključivo zaposlenima i ona gde se u velikoj većini smatraju samozaposlenim licima.

3.1. Belgija

Fudbal se u Belgiji kao u većini zemalja širom sveta trenira na amaterskom i profesionalnom nivou. Status fudbalera (amaterski/profesionalni) u određenoj meri utiče i na njihov radnopravni status. Naime, dok se Zakon o radu primenjuje na radni odnos između kluba i igrača u profesionalnom kontekstu, postoji i specifično sportsko zakonodavstvo, kao što je Zakon od 24. februara 1978. o ugovorima o radu profesionalnih sportista.⁸ Pre stupanja na snagu Zakona o ugovorima o radu profesionalnih sportista, ugovor fudbalera smatrao se *sui generis* ugovorom, koji karakteriše prisustvo tri ugovorne strane - igrača, kluba i fudbalskog saveza.⁹ Profesionalni fudbaleri aktivni u Belgiji smatraju se radnicima prema belgijskom zakonu. Posebnost rešenja Belgije u pogledu radnog statusa profesionalnih fudbalera leži u odredbama Zakona o ugovorima o radu profesionalnih sportista koji se kao *lex specialis* odnosu na Zakon o radu primenjuje na profesionalne sportiste. Bilo koji fudbaler koji potpada pod ovaj zakon smatra se „posebnim“ zaposlenim i ne podleže normalanom režimu radnog prava. Fudbaleri koji ne potpadaju pod *lex specialis* ali ispunjavaju opšti kriterijumi koji se primenjuje za definisanje radnog odnosa, smatraju se ‘redovnim’ zaposlenim i podležu pravima i obavezama utvrđenim Zakonom o radu.¹⁰ U skladu sa članom 2(1) Zakona o ugovorima o radu profesionalnih sportista, profesionalni sportista je lice koje mora: (1) da se obaveže da će se pripremiti za sportsko takmičenje ili događaj za gledaoce to jest, učestvovati u njemu; (2) biti plaćeno; i (3) biti pod kontrolom poslodavca.¹¹ Minimalni iznos plate fudbalera se obračunava svake godine, nakon konsultacija sa Zajedničkim nacionalnim komitetom za sport. Ono što je posebno interesantno u rešenju belgijskog prava jeste da je utvrđen minimum iznosa plate kao uslov da bi se neko smatrao profesionalnim fudbalerom. Po Kraljevskom ukazu, minimalni iznos plate koji neko treba da ostvari da bi se smatrao profesionalnim sportistom, za sezonu 2016/17

⁸ F. Hendrickx, “Belgium”, in: *European Sports Law and Policy Bulletin – Regulating Employment Relationship in Professional Football* (Michele Colucci and Frank Hendrickx eds.), 2014, 20.

⁹ V. J. Maeschalck, S. Van Mulders, C. Coomans, L. Silance, *Sportrechtspraak*, die Keure, Universiteit Antwerpen, 1994, 43 – 44.

¹⁰ A. Duval, O. van Maren, “The Labour Status of Professional Football Players in the European Union – Unity in/and/or Diversity?”, *European Labor Law Journal*, 3/2017, 261.

¹¹ *Ibid.*

iznosio je 9.800 EUR bruto godišnje. Profesionalni sportisti koji zarađuju više od iznosa predviđenog Zakonom i uzimaju učešće u sportskim takmičenjima pod „vlašću“ drugog lica se izjednačavaju sa zaposlenima, i podležu posebnim uslovima rada.¹²

3.2. Nemačka

U Nemačkoj, zaposleni su definisani kao „lica koja, na osnovu ugovora, pružaju usluge drugoj strani u odnosu lične zavisnosti.“¹³ Da bi se procenilo da li je neko u poziciji lične zavisnosti, potrebno je analizirati obim ovlašćenja poslodavca da izdaje uputstva, kao i integraciju zaposlenog u strukturu preduzeća poslodavca.¹⁴ Štaviše, „nezavisnost pojedinca određuje se u odnosu na to u kojoj meri mora da poštuje uputstva i odredbe koje se odnose na radno vreme, mesto rada i prirodu i obim usluga koje se pružaju u radnom odnosu.“¹⁵

To što je fudbaler član kluba za koji igra po osnovu ugovora ne znači automatski da se smatra radnikom, iako je integrisan u strukturu kluba. Da bi se smatrao radnikom, igrač mora da se podvrgne rasporedu koji je obezbedio poslodavac i da se bavi sportom u okviru strukture koju obezbeđuje poslodavac. Ipak, generalno gledano, postoji dogovor da klub izdaje uputstva u oblasti timskih sportova, te stoga, profesionalni fudbaleri se mogu bezbedno smatrati radnicima.¹⁶ Međutim, nemačko radno pravo zahteva da se u svakom slučaju završi *in concreto* evaluacija, što znači da ne postoji apsolutna *a priori* sigurnost da će se određena vrsta ugovornog odnosa kvalifikovati kao ugovor o radu. Stoga je nemačka sudska praksa od neprocenjivog značaja u pogledu utvrđivanja statusa fudbalera.¹⁷

3.3. Velika Britanija

Sportisti u Velikoj Britaniji mogu biti amateri, samozaposleni ili zaposleni. U principu, radni odnos se konstituiše ugovorom o radu u skladu sa principima *common law* sistema.¹⁸ Iako član 230. Zakona o pravima iz radnog odnosa definiše zaposlenog kao „osobu koja je sklopila ili radi po ugovoru o radu“, sudska praksa je ta iz koje proizilaze praktična pitanja koja obezbeđuju testove

¹² *Ibid.* 262.

¹³ A. Krause, K. Vieweg, “Sports Law in Germany”, in: *International Encyclopaedia for Sports Law* (F. Hendrickx ed.), The Hague, Kluwer Law International BV, 2013, 101.

¹⁴ *Ibid.* 101-102.

¹⁵ *Key Aspects of German Employment and Labour Law* (J. Kirchner, P. Kemp, M. Magotsch eds.), Heidelberg, Springer, 2010, 38.

¹⁶ C. Wilterich, M. Breucker, *Das Arbeitsrecht im Sport*, Boorberg, Stuttgart, 2006, 106.

¹⁷ A. Duval, O. van Maren, 262.

¹⁸ S. Deakin, G.S. Morris, *Labour Law*, Hart, Oxford, 5th ed., 2009, 51.

primenljive na specifične slučajeve,¹⁹ uključujući utvrđivanje da li se neko lice smatra zaposlenim ili samozaposlenim. U slučaju iz 1910. godine, Sud je ustanovio kontrolni test pomoću kojeg je odlučivao da li je profesionalni fudbaler zaposleno lice. Ukratko, potrebno je bilo utvrditi da li zaposleni potpada pod kontrolu poslodavca, kao i da li zaposleni izvršava obaveze ne samo u skladu sa naređenjima poslodavca već i na način na koji poslodavac to zahteva. Danas, ‘kontrolni test’ ne bi bio dovoljan da se utvrdi status zaposlenog. Umesto toga, potrebno je utvrditi i na koga pada teret snošenja gubitaka. Ako pojedini sportista snosi gubitke, on se neće smatrati zaposlenim.²⁰ Međutim, čak i po ovom kriterijumu profesionalni fudbaleri bi i dalje bili zaposleni jer klubovi za koje igraju snose rizik od gubitaka.

3.4. Češka

U Češkoj, profesionalni fudbaleri mogu imati status i samozaposlenih ili zaposlenih lica, u zavisnosti od prirode njihovih ugovornih odnosa sa klubovima. Ipak, ogromna većina fudbalera su samozaposleni.²¹ U Češkoj, široko rasprostranjeno pribegavanje samozapošljavanju nije ograničeno na fudbalski ili sportski sektor uopšte. U praksi, klubovi angažuju igrače u svojstvu samozaposlenih lica koji potpisuju ugovore na osnovu Češkog građanskog zakonika, a sve u cilju da se ograniči finansijski teret njihovog socijalnog osiguranja koji pada na poslodavca (klub). Štaviše, porezi koje igrači plaćaju pojedinačno su niži od onih koje plaćaju klubovi ako bi igrači bili zaposleni po osnovu uobičajenog ugovora o radu. Ovo se neretko smatra velikom konkurentskom prednošću čeških klubova u odnosu na druga rešenja u evropskim zemljama, čime se omogućava da češki klubovi zadrže svoju konkurentnost u okvirima evropskih takmičenja. Kako je sadašnji – i prošli – zakonodavni okvir nejasan u pogledu radnopravnog statusa sportista dužnost da se odnos klubova i igrača definiše prepušten je sudovima,²² koji su kroz svoju praksu zauzeli stav da se status profesionalnih fudbalera može urediti u skladu sa voljom strana. Međutim, ovakav naglasak stavljen na ugovornu volju stranaka je u suprotnosti sa osnovnim principom radnog prava, a to je da „utvrđivanje da li je radnik samozaposlen nije uslovljeno postojanju konvencionalnog aranžmana, već se zasniva isključivo na okolnostima koje zaista preovlađuju“.²³

¹⁹ S. Gardiner, “Sports Law in the United Kingdom”, in: *International Encyclopaedia for Sports Law* (F. Hendrickx ed.), Kluwer Law International BV, The Hague, 2014, 67.

²⁰ S. Dikin, G.S.Morris, 51.

²¹ A. Duval, O. van Maren, 263.

²² Vid. P. Kuchar, “Czech Republic: Rapidly Evolving Conditions”, in: *Working and Employment Conditions in New EU Member States. Convergence or Diversity?*, (D. Vaughan-Whitehead ed.), Geneva, ILO, 2005, 63-98.

²³ A. Supiot, *Transformation of labour and future of labour law in Europe*, Report to the European Commission, 1999, 3.

4. ZAKON O SPORTU I (RADNO)PRAVNI STATUS PROFESIONALNIH FUDBALERA U REPUBLICI SRBIJI

Prema Zakonu o sportu usvojenim 2016. godine u Republici Srbiji pravi se razlika između statusa sportiste amatera i profesionalnog sportiste.²⁴ Naime, *sportista amater* jeste sportista kome zarada nije cilj bavljenja sportskim aktivnostima i tim aktivnostima se ne bavi u vidu zanimanja, dok se *profesionalnim sportistom* smatra sportista koji se bavi sportskom aktivnošću kao jedinim ili osnovnim zanimanjem, ali i drugi sportista koji ima status profesionalnog sportiste u skladu sa sportskim pravilima nadležnog međunarodnog sportskog saveza.²⁵ Dakle, navedeni zakonski tekst ostavlja prostora međunarodnim sportskim savezima da uredi pod kojim uslovima i okolnostima se lice (sportista) smatra profesionalnim sportistom. Ova odredba mogla bi biti diskutabilna posebno u pogledu primene odredaba Zakona o radu, s obzirom da se prepušta međunarodnim sportskim savezima da utvrde na koga će se primenjivati odredbe radnog zakonodavstva.

Kada je reč o pravnom statusu profesionalnog sportiste Zakon o sportu *explicite* predviđa da profesionalni sportista zasniva radni odnos sa sportskom organizacijom zaključenjem ugovora o radu, na određeno vreme, najduže do pet godina. Po isteku ovog perioda, profesionalni sportista može ponovo da zaključi ugovor sa istom ili drugom sportskom organizacijom, a prekidi rada kraći od 30 dana ne utiču na trajanje radnog odnosa. U skladu sa time profesionalni sportista ima sva prava, obaveze i odgovornosti iz radnog odnosa u skladu sa zakonom kojim se uređuje rad, ako Zakonom o sportu ili sportskim pravilima nadležnog međunarodnog sportskog saveza nije drukčije utvrđeno.

Navedena odredba trebalo bi da bude predmet kritike. Naime, Zakonom o radu ograničen je vremenski period na koji se uzastopno može zaključivati ugovor o radu na određeno vreme.²⁶ Svakako da treba uzeti u obzir činjenicu da je Zakon o sportu *lex specialis* u odnosu na Zakon o radu, ali to ne znači da osnovni postulati radnog prava smeju biti derogirani – poput neograničene mogućnosti zasnivanja ugovora na određeno vreme. Ovo je posebno važno imajući u vidu vremenski period tokom kojeg profesionalni fudbaleri aktivno „rade“. Zato, opravdano bi bilo razmotriti mogućnost zaključivanja posebnog ugovora koji bi profesionalnim sportistima (fudbalerima) omogućilo da zaključe i ugovor na neodređeno vreme, koji bi potencijalno bio usklađen prema prirodi „posla“.

Ugovorom o radu profesionalni sportista i sportska organizacija utvrđuju zaradu i druga primanja koja prema Zakonu o sportu nemaju karakter primanja u koje se ubraja: novčana i druga nagrada za postignute sportske rezultate, naknada

²⁴ Više o razlici u statusu profesionalnog sportiste i amatera vid. A. Kosovac, „Radno angažovanje profesionalnih sportista u državama članicama Evropske Unije“, *Strani pravni život* 1/2009, 221-245.

²⁵ Zakon o sportu, Službeni glasnik RS, br. 10/2016, čl. 3, st. 8-9.

²⁶ Zakon o radu, Službeni glasnik RS, br. 24/2005, 61/2005, 54/2009, 32/2013, 75/2014, 13/2017, 113/2017 i 95/2018, čl. 37.

troškova smeštaja, ishrane i putovanja za vreme sportskih priprema i sportskih takmičenja, novčana i druga naknada na ime zaključenja ugovora, naknada za korišćenje lika sportiste i druga slična primanja.²⁷

Radno vreme, odmori, odsustva i druga prava i obaveze profesionalnog sportiste prema sportskoj organizaciji prilagođavaju se režimu sportskih priprema, odnosno takmičenja. Kao i svaki drugi zaposleni, profesionalni sportista može biti privremeno upućen u drugu sportsku organizaciju na osnovu pisanog sporazuma sportske organizacije u koju se upućuje i sportske organizacije sa kojom je u radnom odnosu, uz saglasnost profesionalnog sportiste. Navedeni institut upućivanja u drugu sportsku organizaciju odgovara institutu upućivanja radnika na rad kod drugog poslodavca u skladu sa odredbama Zakona o radu.

5. ZAKLJUČNA RAZMATRANJA

Kao što smo mogli da primetimo iz prethodno iznetog, status fudbalera razlikuje se među zemljama širom sveta. Nažalost, pojedina rešenja poput nemačkog i češkog previše slobode ostavljaju sudovima, čime se značajno derogiraju osnovni postulati radnog prava kojima se utvrđuje postojanje radnopravnog odnosa.

U cilju poboljšanja i unifikovanijeg pravnog okvira koji bi se primenjivao na fudbalere, potrebno je posebnim zakonima što čine pojedine zemlje, jasno ustanoviti prava obaveze i odgovornosti koje nastaju za fudbalere, kao i za klubove za koje igraju.

Na ovom mestu naglašavamo, da se pitanju radnopravnog statusa fudbalera mora pristupiti sa dužnom pažnjom uzimajući u obzir sve okolnosti koje sport kao „posao“ iziskuje. U tom svetlu, potrebno je uzeti u razmatranje i posebnosti koje fudbalera kao zaposlenog opravdano izdvajaju iz domena primene „običnog“ radnog prava nacionalnih zakonodavstava.

Dodatno, trebalo bi se osvrnuti i na *FIFA* propise, iako se odnose samo na pitanja koja imaju međunarodnu dimenziju – transfere i radne sporove između klubova iz različitih saveza, i između igrača različitih nacionalnosti iz klubova u kojima su zaposleni. Ako se *FIFA* pravila ne sprovode na odgovarajući način od strane nacionalnih sportskih udruženja u zemljama širom sveta jednako, mogla bi doći do neopravdane diskriminacije – s obzirom da bi se na dvojicu igrača koji su potpisali ugovore sa istim klubom primenjivala različita pravila (kada je jedan od njih iste nacionalnosti kojoj priprada i klub za koji igra, a drugi ne).

²⁷ Zakon o sportu, Službeni glasnik RS, br. 10/2016, čl. 13.

ABOUT LABOR STATUS OF FOOTBALLERS

Summary

The status of football players differs among countries around the world. Unfortunately, some solutions, such as the German and Czech ones, leave too much freedom to the courts, which significantly derogates the basic postulates of labor law. In order to improve and unify the legal framework that would apply to football players, it is necessary to clearly establish the rights of obligations and responsibilities that arise for football players, as well as for the clubs they play for. At this point, we emphasize that the issue of the employment status of football players must be approached with due care, taking into account all the circumstances that sport as a “job” requires. In that light, it is necessary to take into account the specifics that justify the football player as an employee from the domain of application of “ordinary” labor law of national legislations. In addition, reference should be made to FIFA regulations, although they only address issues that have an international dimension - transfers and labor disputes between clubs from different federations, and between players of different nationalities from the clubs in which they are employed. If FIFA rules are not properly enforced by national sports associations in countries around the world equally, there could be unjustified discrimination - given that two players who have signed contracts with the same club would be subject to different rules (when one of the them is of the same nationality as the club he/she plays for and other is not).

Keywords: labor status of football players, footballers, sports law, FIFA rules

²⁸ Research Assistant, Institute of Comparative Law, Belgrade